

1. SØNDAG I ADVENT (2. TEKSTRÆKKE).

Ullerød Kirke (Frederiksborg Valgmenighed), den 3.12.2017.

Salmer: 78 - 74 - 79 - 401 / 86 - 455 - 80.

Dagens evangelium: Lukasevangeliet 4:16-30.

Han har været væk fra sin by en tid, men han er kommet tilbage, og nu står han midt iblandt dem. Det er sabbat. Det er hviledagen.

Gud skabte jord og hav og himmel og alt det grønne og dyrene og til sidst mennesket i sit eget billede. Dag for dag i seks dage, og på den syvende dag hvilede Gud. Det skal hviledagen få os til at tænke på. Guds hviledag dengang og vores hviledag engang. Når Gud til sidst hviler igen, skal vi hvile hos ham. I lys og herlighed.

Gud lod i begyndelsen en hel og ordnet verden blive til og dannede os og blæste liv i os og gav os sin verden, og det han har begyndt, vil han føre til ende. Sådan begynder og ender den fortælling der er fortællingen om Gud og os.

På denne hviledag er byens folk samlet i synagogen. De er samlet for at høre de gamle ord. Guds ord til sit folk. Det hjemvendte bysbarn rejser sig, og et skrift som en af profeterne engang dikterede, bliver taget frem, og han læser for dem: "Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig."

Engang var det profetord på Guds vegne. I dag er det Guds egne ord. De gamle ord bliver på denne dag til nye ord. For profeten var et menneske **skabt** af Gud. Dette menneske er **født** af Gud.

Evangelisten Lukas - som fortæller om Jesu besøg i Nazaret - er også den af evangelisterne der fortæller om Jesu fødsel i Betlehem og om hvad der gik forud. Han fortæller om Jesu mor Maria som fik at vide af englen at den Højestes kraft skulle komme over hende, og hun skulle føde Guds Søn.

Det er altså ham - Guds Søn, Guds menneske på jorden - der en dag møder op i synagogen i Nazaret. Det er ham der ikke blot kan forkynde Guds ord. Det er ham der **er** Guds ord. "I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse." Sådan siger han til dem.

Hvad er det der er gået i opfyldelse? Hvad siger de ord som Jesus gør til sine egne?

Jesus forkynder glæde og frihed for fattige og fanger og undertrykte. For dem der ingenting ejer, for dem der er bundet, for dem der har mistet helhed og sammenhæng.

Hvem er det? Det er os.

Vi ejer ingenting. Vi skal have alting givet.

Vi er bundet. Vi er bundet til forgængelighed og død. Vi er bundet til den verden der ikke kan gøre sig fri af ondskab og ødelæggelse.

Vi har mistet helhed og sammenhæng. Hver gang vi er på vej til at finde os selv, hver gang vi synes vi kan skelne en sammenhæng i vores liv og vore fællesskaber og i vores verden, så bryder det hele igen sammen for os.

Vi kan magte meget. Men vi kan ikke magte selve livet. Vi kan ikke magte verden.

Er det så det han sørger for? At det som vi ikke kan magte, bliver gjort for os? Så alt med det samme bliver godt. Bliver vi med det samme løftet væk fra jorden op til himlen?

Nej, sådan er det ikke. Det er ham selv der er opfyldelsen. Han har det hele i sig. Han rummer hele glæden. Han rummer friheden. Han kan sprænge alle bånd. I ham heles alt. Som vi synger i en salme: "Af [ham] genfødes skal jord og himmel, folks og tungers og stjerners himmel."

Men vi skal først gå en vej. Hans vej. Den vej som han er.

Jesus udråber også syn til blinde. Det bliver særligt fremhævet. For det er særlig vigtigt at vi kan se.

Ikke så meget at vi kan se alt muligt i denne verden. Det hører dette begrænsede liv til. Men at vi kan se ham, at vi kan se det usynlige, at vi kan se ham i hans herlighed. At vi kan se ham når han kommer til syne igen.

Det er den fjerde evangelist, Johannes, der siger det i et af sine breve: "Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er."

De der hører Jesus læse op og tale til dem, bliver glade, men de kan alligevel ikke rigtig forstå hvad der sker. Jesus er jo bare en af dem de kender fra byen. Hvordan kan han tale som han gør? Hvordan kan han være det han siger han er?

Jesus svarer ikke direkte. Han provokerer dem snarere. Man kan også sige at han udbygger sit budskab. Han fuldender sit budskab.

De skal ikke tro at han vil gøre nogets særligt for dem fordi han er deres bysbarn. De får ingen særlige rettigheder. Jesus nævner to eksempler fra fortiden. Der var

profeter der blev sendt til andre end israelitterne. Frelse og helbredelse kom til andre end Guds folk.

Hvorfor? Fordi ingen har rettigheder i forhold til Gud. Ikke engang mennesker i det folk som Gud elsker og for længe siden valgte som sit eget. Nej, for riget og magten og æren er hans, og han vil give til alle og ikke kun til nogle få.

Gud er den grænseoverskridende Gud. Gud er altid et skridt foran os. Gud er ikke bare den første, men også den sidste. Kristus træder frem for sine bysbørn, men i virkeligheden for verden. For alle mennesker og for ethvert menneske.

Han blev undfanget ved Helligånden. Han er fyldt af Helligånden. Han bliver ført af Helligånden. Vi kan tale om det i nutid. Historisk nutid kalder vi det. Men det skete i fortiden. Engang for længe siden.

Og dog er det for os også virkelig nutid. Nutidig nutid – så at sige. Hvorfor? Fordi vi er hans menighed. Det nye gudsfolk. Det nye Israel.

Når vi siger hans ord, når vi døber som han blev døbt, når et menneske bliver døbt til at tilhøre ham, når vi siger hans ord til disciplene den sidste aften, når vi spiser og drikker som de spiste og drak den sidste aften, og som de spiste og drak efter hans opstandelse, når ordene og handlingerne er hans ord og handlinger, så er han hos os.

Så er det et minde om fortiden. Men det er også nutid, og det er fremtid. Ja, det er evighed. Han er evighed for os der lever i tiden og endnu har en vej at gå.

Det er vigtigt at vi fastholder det og samles om det igen og igen. Det er livsvigtigt for os selv, men ikke bare for os selv. For menneskene. For samfundet og kulturen. For alt det vi lever for og lever af. For verden.

Alt står og falder med at vi gør det, og det sker.

Det er i dag første søndag i advent. Fra i dag går vi ind i den særlige tid på året der fører os hen til juledagene hvor vi fejrer Jesu fødsel. I dag hører vi om Jesus i synagogen i Nazaret. Når vi fejrer jul, går vi tilbage til begyndelsen. Så er det natten hvor barnet blev født.

Advent og jul, hvad er det for en tid? Det er en underfuld tid. I egentlig forstand underfuld. Der er ikke noget af det alt sammen der kan forklares, og slet ikke noget der kan bevises.

At Gud bliver menneske. Menneske af kød og blod. Menneske iblandt os. Menneske i vores liv og tanke og hjerte. Selve det hellige og guddommelige og evige og uforgængelige i vores liv og tanke og hjerte. Det er underet over alle undere. Det er selve det uforklarlige.

Det er som for hyrderne julenat. Det er himlen der åbner sig, og vi hører himmelske toner, og det himmelske lys stråler om os og fylder os, og vi ser lysvæld bag ved lysvæld. Så er vi sande mennesker. Så er der endnu håb for os og for verden. Amen.